

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **J. T.**, zastoupeného Mgr. Lukášem Míšou, advokátem, se sídlem Pekárenská 12, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 12. 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 1. 2012, č. j. 33 Ad 19/2011 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Lukáši Míšovi, advokátovi, se sídlem Pekárenská 12, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1600 Kč, která je splatná z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná vydala dne 18. 8. 2010 rozhodnutí, kterým odňala žalobci od 1. 9. 2010 invalidní důchod v souladu s § 56 odst. 1 písm. a) a § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Prostějov (dále jen „OSSZ“) ze dne 29. 6. 2010 žalobce již není invalidní, protože dle uvedeného posudku poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost pouze o 20 %.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, které žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 12. 2010, č. j. X, zamítla a napadené správní rozhodnutí potvrdila. Podstata

námitek žalobce spočívala v tom, že se jeho zdravotní stav nikterak nezlepšil, ale naopak neustále zhoršuje (poukázal na bolesti páteře, omezenou pohyblivost, cukrovku, vysoký krevní tlak, dušnost) a navrhl přezkoumání svého zdravotního stavu. Lékař posudkové služby vyšel ze zdravotní dokumentace ošetřující lékařky žalobce a dalších několika nálezů odborných lékařů (diabetologický nález, nález z interní ambulance, několika neurologických nálezů, nález z nemocnice ve Štramberku, USG vyšetření a rehabilitační nález). Posudkem vypracovaným lékařem žalované bylo potvrzeno, že žalobce není invalidní. Jako rozhodující příčina jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu bylo stanoveno zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII. (Postižení svalové a kosterní soustavy), odd. E (Dorzopatie a spondylopatie), položce 1, písm. b) přílohy k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, pro něž se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 10 až 20 %. Tomuto zařazení odpovídá bolestivý syndrom páteře včetně stavů po operaci páteře nebo po úrazech páteře, degenerativní změny páteře, výhřezy meziobratlových plotének, a to s lehkým funkčním postižením, zpravidla více úseků páteře, polytopní blokády s omezením pohyblivosti, svalové dysbalance, porucha statiky a dynamiky páteře s občasnými projevy kořenového dráždění, s recidivujícím lehkým neurologickým nálezem, bez známek poškození nervu, kdy jsou některé denní aktivity vykonávány s obtížemi. Dále lékař žalované potvrdil, že invalidita žalobce zanikla dne 29. 6. 2010. V případě žalobce byla totiž míra poklesu pracovní schopnosti určena ve výši 20 %. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že byl zdravotní stav žalovaného komplexně posouzen s tím výsledkem, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce nemá takové funkční důsledky, aby odpovídal některému stupni invalidity, a proto shledala žalovaná jeho námitky jako nedůvodné.

[3] Žalobce proti uvedenému rozhodnutí brojil žalobou ke Krajskému soudu v Brně. Ve své žalobě napadá provedené posouzení svého zdravotního stavu s tím, že jeho zdravotní stav byl posuzován pouze na základě zdravotní dokumentace a nálezů od jeho ošetřujících lékařů, avšak nebyla provedena žádná speciální vyšetření formou RTG, CT a MRI, neboť jeho ošetřující lékaři nevěděli, zda jim tato vyšetření budou proplacena. Dále žalobce uvedl, že se možná bude muset v budoucnu podrobit operaci v souvislosti se svými neurologickými potížemi. Dále žalobce poukázal na to, že není schopen soustavné výdělečné činnosti a že má problém prosadit se na konkurenčním trhu práce. Žalobce v dalším přípise soudu ještě upozorňuje, že není schopen konat těžké fyzické práce, práce se zvedáním těžších břemen a práce, při nichž hrozí podchlazení.

[4] Krajský soud v řízení vyžádal odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně (dále jen „PK MPSV“), která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. PK MPSV ve svém posudku ze dne 2. 12. 2011 dospěla k závěru, že žalobce nebyl k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní, neboť v jeho případě nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %. Posudek PK MPSV obsahuje seznam zdravotní dokumentace, z níž PK MPSV vycházela, výpisy z této dokumentace, pracovní i zdravotní anamnézu žalobce. Posudkové hodnocení vychází z toho, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byl chronický bolestivý syndrom bederní páteře s intermitentní propagací střídavě do dolních končetin, vždy bez paréz a poruch, s poruchou statodynamiky bederní páteře s občasnými projevy kořenového dráždění.

Příčinou byly degenerativní změny na bederní páteři potvrzené CT vyšetřením. Stav se jevil k datu 29. 6. 2010 dlouhodobě stabilizovaný. K dokumentovanému zhoršení bolestí v bederní páteři došlo v podzimních měsících roku 2010, v únoru 2011 byl zjištěn výhřez ploténky v horní části bederní páteře. V červenci 2011 byla uskutečněna operace s velmi dobrým subjektivním i objektivním efektem. Žalobce se pohybuje samostatně bez opory, ustoupily bolesti, nejsou parézy ani poruchy čití. K datu vydání napadeného rozhodnutí se dle PK MPSV jednalo o bolestivý syndrom bederní páteře s lehkým funkčním postižením, přičemž v posudku PK MPSV je vysvětleno odlišení tohoto lehkého postižení od středně těžkého funkčního postižení a těžkého funkčního postižení. PK MPSV dospěla k závěru, že se k datu vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ u žalobce jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byl chronický vertebrogenní bolestivý syndrom bederní páteře, přičemž podle vyhlášky č. 359/2009 Sb., její kapitoly XIII, oddílu E, položky 1, písmeno b) se jedná o pokles pracovní schopnosti o 10 - 20 %. PK MPSV stanovila v případě žalobce pokles pracovní schopnosti o 20 %, tedy na horní hranici stanovené příslušným předpisem, s přihlédnutím k jeho ostatním zdravotním postižením. Posudek PK MPSV byl žalobci doručen dne 12. 1. 2012.

[5] Na obsah posudku PK MPSV a předvolání k soudnímu jednání žalobce reagoval přípisem doručeným krajskému soudu v Brně dne 18. 1. 2012 tak, že souhlasí s projednáním věci bez jeho přítomnosti a opětovně poukázal na to, že mu nebyla provedena speciální vyšetření jako CT a MRI, že byl na operaci a že posudek posudkové komise proto vzbuzuje pochybnosti z hlediska své komplexnosti, celistvosti a přesvědčivosti, protože vycházel jen z jeho zdravotní dokumentace, nikoli z dalších specializovaných vyšetření, které nebyly provedeny.

[6] Z obsahu soudního spisu pak vyplývá, že se dne 23. 1. 2011 uskutečnilo soudní jednání bez žalobcovy přítomnosti, v jehož průběhu byly provedeny důkazy, které jsou součástí soudního spisu (viz protokol o jednání na č. l. 33). Poté je na č. l. 33a soudního spisu pokyn ze dne 2. 2. 2012, aby byl vyhotoven přepis rozsudku z diktafonového záznamu. Rozsudek pak byl účastníkům rozeslán dne 8. 2. 2012.

[7] Krajský soud ve svém rozsudku (který je nesprávně datován 3. 1. 2012) popsal, že žalobce byl od 20. 1. 2005 poživatelem částečného invalidního důchodu s poslední kontrolou k 31. 3. 2009. Poté byl dne 29. 6. 2010 posouzen lékařem OSSZ Prostějov s tím, že již není invalidní. Dále pak krajský soud odkázal na výsledky lékařského posouzení žalobce v rámci námitkového řízení před žalovanou i v rámci soudního řízení před PK MPSV. Posudek PK MPSV soud shledal jako přesvědčivý, úplný a celistvý, a proto neshledal závěr žalované o odnětí invalidního důchodu jako nezákonný. V souladu se zákonem i judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2008, č. j. 6 Ads 115/2006) lze při zjištění, že zdravotní stav účastníka již neodůvodňuje trvání nároku na dávku a s tím i související nárok na její výplatu, tuto dávku odejmout podle § 56 odst. 1 písm. a) a § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb.

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Stěžovatel popsal dosavadní vývoj svého zdravotního stavu i řízení před žalovanou a dále vyjádřil své námitky proti napadenému rozsudku. Ty spočívaly v tom, že PK MPSV posoudila jeho zdravotní stav k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované,

nikoli však k datu vypracování posudku. Dále stěžovatel upozornil na nesrovnalosti v dataci rozsudku (ten je datován 3. 1. 2012, přičemž jednání ve věci proběhlo dne 23. 1. 2012). Stěžovatel v tom spatřuje zásah do svých práv, neboť mu tím byla odebrána možnost se náležitě bránit. Stěžovatel poukazuje na to, že před tím než onemocněl, vydělával asi 15 000 Kč měsíčně, solidárně odvody ze své mzdy přispíval na ostatní a nyní nemá dost prostředků na nájem a na slušný život a je odkázán na pomoc v hmotné nouzi. Soudem ustanovený advokát pak kasační stížnost žalobce doplnil tak, že uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Nad rámec uvedeného pak namítá, že správní orgány rozhodly bez toho, že by byl žalobce osobně přítomen posouzení svého zdravotního stavu a že žalovaný rozhodl dříve, než obdržel výsledky neurochirurgického vyšetření. (Pozn. NSS: V podání však nebylo uvedeno, o jaké konkrétní neurologické vyšetření se jedná, ani nebylo potvrzení o něm doloženo ke kasační stížnosti). Stěžovatel dále uvádí, že krajský soud upozorňoval na své další zdravotní potíže, a to potíže s rovnováhou, které vedly k nutnosti operace páteře, problémy s úchopem v prstech, a proto měl krajský soud věc vrátit správnímu orgánu k došetření a vypořádání se se závažnými důkazy, případně zadat zpracování znaleckého posudku ustanovenému znalci (Pozn. NSS: V podání nebylo uvedeno, jaké další závažné důkazy má stěžovatel na mysli.). Dále stěžovatel namítá, že byla porušena jeho práva tím, že jeho zdravotní stav byl správními orgány posuzován v jeho nepřítomnosti. Dále stěžovatel namítá, že správní orgán ani krajský soud nevzali v potaz skutečnost, že je znevýhodněn na trhu práce z hlediska jeho věku, bydliště v regionu výrazně postiženém nezaměstnaností, kvalifikace pro namáhavou práci. Stěžovatel tedy shledává nezákonným, že ani soud, ani správní orgány nepřihlédly k souvislostem stěžovatelova osobního a profesního života.

Stěžovatel dále upozorňuje na vady řízení před krajským soudem spočívající v tom, že soud nezohlednil lékařskou zprávu neurologa z Košic ze dne 5. 4. 2011, kterou mu stěžovatel poslal dne 6. 6. 2011, a nijak se s ní nevypořádal. Pokud pak krajský soud na str. 5 rozsudku uvedl, že zdravotní stav byl hodnocen správně, tak mu toto hodnocení nepřísluší, neboť není nadán odbornou schopností určit takový závěr. Dále stěžovatel vyjadřuje pochybnost, zda rozsudek, datovaný 3. 1. 2012 nebyl sepsán před jednáním, které se konalo až dne 23. 1. 2012, čímž by bylo zasaženo do práv stěžovatele.

Ze všech uvedených důvodů pak stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil pro vady řízení jak rozsudek krajského soudu, tak i napadené správní rozhodnutí.

[9] Poté, co Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost splňuje všechny formální požadavky na ni kladené, přistoupil k jejímu věcnému posouzení v rozsahu stěžovatelem uváděných kasačních důvodů [§ 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu předložil množství stížnostních námitek, které lze typově shrnout do těchto okruhů: vady řízení před správním orgánem spočívající v tom, že stěžovatel nebyl přítomen lékařskému posouzení svého zdravotního stavu a že správní orgán při hodnocení jeho zdravotního stavu nepřihlédl k individuálním souvislostem stěžovatelova osobního a profesního života; PK MPSV ani lékař OSSZ nepřihlédli k dalším zdravotním potížím stěžovatele; krajský soud nezohlednil lékařskou zprávu neurologa z 5. 4. 2011, krajský soud není oprávněn konstatovat, zda byl zdravotní

stav hodnocen správně, neboť není nadán odbornou schopností určit takový závěr a dále došlo k nezákonnostem souvisejícím s nesprávnou datací rozsudku.

[11] K námitce stěžovatele, že nebyl přítomen lékařskému posouzení svého zdravotního stavu před lékařem OSSZ, Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 8 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., podle kterého OSSZ při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti fyzických osob pro účely invalidity vychází zejména z nálezu ošetřujícího lékaře, *popřípadě* výsledků funkčních vyšetření a výsledků vlastního vyšetření lékaře, který plní úkoly okresní správy sociálního zabezpečení, a z podkladů stanovených jinými právními předpisy. Obligatorní osobní vyšetření posuzované osoby posudkovým lékařem OSSZ tedy zákon nepředpokládá, jedná se pouze o možnost, jíž je posudkový lékař oprávněn využít podle své vlastní úvahy. Lékař OSSZ, obdobně jako PK MPSV, vychází totiž z lékařských zpráv a nálezů ošetřujících lékařů účastníka řízení, které obvykle obsahují dostatečné výsledky potřebné pro objektivizaci zdravotního stavu posuzované osoby. Podstata činnosti posudkových lékařů pak spočívá v určení, jak konkrétní diagnóza posuzované osoby ovlivňuje pracovní schopnost a míru jejího poklesu.

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval stížnostní námitkou, spočívající v tom, že ani správní orgán, ani soud nepřihlédl k individuálním souvislostem stěžovatelova osobního a profesního života. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, podle nějž *„je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %*“.

Podle § 39 odst. 4 *„se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření*“, přičemž se bere v úvahu například to, zda se jedná o zdravotní postižení, které trvale ovlivňuje pracovní schopnost posuzovaného, míru jeho adaptace na dané postižení, aj.

Konkrétní způsob posouzení poklesu pracovní schopnosti pak stanoví již citovaná vyhláška č. 359/2009 Sb. Podle jejího § 2 je pro stanovení procentní míry poklesu pracovní schopnosti nutné určit zdravotní postižení, která jsou příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce, a jejich vliv na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.

[13] Z uvedeného tedy vyplývá, že vyhláška č. 359/2009 Sb. stanoví, že se pracovní schopnost posuzovaného zkoumá nikoli přímo prostřednictvím zdravotního vyšetření posuzovaného při práci odpovídající jeho kvalifikaci, vzdělání a zkušenostem, ale nepřímo určením zdravotního postižení, které zapříčiňuje dlouhodobě nepříznivý stav posuzovaného. Argumentace individuálními okolnostmi životního osudu stěžovatele při určování míry poklesu jeho pracovní schopnosti tedy nemá žádný podklad v zákoně, který nárok na invalidní důchod váže na zdravotní stav pojištěnce doložený výsledky funkčních vyšetření. Invalidní důchod kompenzuje pokles pracovní schopnosti pojištěnce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, při posuzování podmínek nároku na tento důchod tedy není možno přihlížet k takovým okolnostem, jako je věk, bydliště v regionu postiženém nezaměstnaností či kvalifikace pojištěnce. Pokud by soud či správní orgán k takovýmto skutečnostem přihlížel, nemělo by to žádný zákonný podklad a takový postup by byl nezákonný.

[14] K námitce, že stěžovatel má i další zdravotní potíže, k nimž krajský soud nepřihlédl, odkazuje Nejvyšší správní soud na § 2 odst. 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb. které řeší případy, kdy je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení. Pro takový případ platí, že *„jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je* ***rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu****, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.*“

[15] V daném případě PK MPSV, jejíž posudek je v řízení před soudem podle konstantní judikatury stěžejním důkazem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 6 Ads 59/2009 - 64, a ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, oba dostupné na www.nssoud.cz), dospěla k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého stavu stěžovatele je postižení páteře s lehkým funkčním postižením podle kapitoly XIII, oddílu E, položka 1 písmeno b) vyhlášky č. 359/2009 Sb. Podle citovaného ustanovení se jedná o tato postižení: *„bolestivý syndrom páteře včetně stavů po operaci páteře nebo po úrazech páteře, degenerativní změny páteře, výhřezy meziobratlových plotének, postižení zpravidla více úseků páteře, polytopní blokády s omezením pohyblivosti, svalové dysbalance, porucha statiky a dynamiky páteře s občasnými projevy kořenového dráždění, s recidivujícím lehkým neurologickým nálezem, některé denní aktivity vykonávány s obtížemi.*“ Popsanému postižení páteře pak podle citované vyhlášky posudkově odpovídá pokles pracovní schopnosti v rozmezí 10 - 20 %. K námitce stěžovatele, že měl být jeho zdravotní stav posouzen ještě soudním znalcem, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou konstantní judikaturu, podle níž v případě, že soud nemá pochybnosti o úplnosti a přesvědčivosti posudku PK MPSV, není odůvodněn požadavek na doplnění dokazování ustanovením znalce z oboru zdravotnictví. Krajský soud žádné takové pochybnosti neměl a ani sám stěžovatel konkrétní důvody neúplnosti posudku neuvádí.

[16] Pokud pak stěžovatel namítá, že PK MPSV nepřihlédla k ostatním jeho zdravotním potížím, ani této námitce nemůže Nejvyšší správní soud dát za pravdu. Přímo v posudku PK MPSV jsou veškeré stěžovatelem uváděné zdravotní potíže zmíněny, lékařské zprávy o nich citovány a PK MPSV dle svého posudku výslovně uvádí, že neopomenula ani ostatní stěžovatelem uváděné potíže, které zohlednila tím, že v rozmezí 10 - 20 % zvolila hodnotu na horní hranici, tedy ve výši 20 %. Nejvyšší správní soud dále odkazuje na právní úpravu citovanou pod bodem [14] tohoto posudku, která právě s takovým postupem počítá. Posudková komise tedy pečlivě posoudila všechny stěžovatelem uváděné zdravotní potíže a toto posouzení přehledně vtělila do svého posudku a srozumitelně zdůvodnila, které stěžovatelem tvrzené potíže shledala posudkově významnými a z jakého důvodu. Nejvyšší správní soud tedy námitce stěžovatele, že se posudková komise nezabývala všemi jím uváděnými zdravotními potížemi, nepřisvědčil.

[17] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou stěžovatele, že krajský soud nezohlednil lékařskou zprávu neurologa z 5. 4. 2011. Stěžovatel uvádí, že soud nezohlednil závažné důkazy, avšak žádné další opomenuté důkazy kromě zprávy neurologa z 5. 4. 2011

konkrétně nespecifikoval, proto se Nejvyšší správní soud mohl zabývat pouze tímto tvrzeným důkazem. K tomu však nezbývá než stěžovatele odkázat na str. 5 posudku PK MPSV, v níž je uvedená zpráva výslovně zmíněna. Jak již výše uvedl Nejvyšší správní soud, je to dle příslušných předpisů právě PK MPSV, která hodnotí míru poklesu pracovní schopnosti posuzované osoby, a soud dohlíží na to, aby její posudek byl úplný, celistvý a přesvědčivý. Pokud pak PK MPSV ve svém posudku určitou lékařskou zprávu využije a zohlední, bylo by nadbytečné, aby pak tuto zprávu znovu soud prováděl jako samostatný důkaz. K tomu ještě Nejvyšší správní soud poznamenává, že jak závěry této zprávy (doporučení operace), tak i skutečnost, že byl stěžovatel po vydání napadeného správního rozhodnutí operován, byla v posudku PK MPSV zohledněna, což bylo přesvědčivě odůvodněno a využito k popisu celkového obrazu stěžovatelova onemocnění.

[18] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení další výhrady stěžovatele spočívající v tom, že krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že byl zdravotní stav žalobce žalovanou hodnocen správně, přičemž tuto skutečnost soud není oprávněn konstatovat, neboť není nadán odbornou schopností určit takový závěr. Nejvyšší správní soud cituje z napadeného rozsudku rozporovanou část textu o správnosti posouzení zdravotního stavu: *„Bylo zjištěno, že zdravotní stav žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí byl hodnocen správně, což jednoznačně prokázal posudek PK MPSV ČR v Brně ze dne 2. 12. 2011, když posudková komise závěrem svého posouzení stanovila konečnou míru poklesu pracovní schopnosti na 20 %.“* Pokud soud v rozsudku nějaké tvrzení uvodí slovy *„bylo zjištěno …“*, zpravidla tím konstatuje obsah nějakého důkazu, v tomto případě tedy věcný obsah posudku PK MPSV. Krajský soud tedy sám nehodnotil správnost závěrů lékaře OSSZ, pouze vyjádřil v citované větě věcný obsah závěrů posudku PK MPSV ve srovnání se závěry lékaře OSSZ, neboť se v posouzení zdravotního stavu stěžovatele od sebe závěry PK MPSV a lékaře OSSZ (resp. lékaře žalované) nijak nelišily. Krajský soud tedy nehodnotil správnost odborných závěrů, pouze vysvětlil obsah provedeného důkazu.

[19] Nejvyšší správní soud poté hodnotil námitku stěžovatele týkající se nesprávné datace napadeného rozsudku. Podle § 153 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, se rozsudek vyhlašuje veřejně, a jakmile je veřejně vyhlášen, je jím soud vázán. Toto ustanovení znamená, že okamžikem vyhlášení se rozsudek stává závazným pro soud a písemné vyhotovení rozsudku je tedy vždy datováno tím datem, kdy byl rozsudek vyhlášen. Jak již bylo výše uvedeno, dne 23. 1. 2011 se uskutečnilo soudní jednání bez žalobcovy přítomnosti, na jehož závěr byl vyhlášen rozsudek. O této skutečnosti svědčí protokol z jednání, který je součástí soudního spisu na č. l. 33. Z další procesní chronologie vyplývá, že byl následně vyhotoven přepis rozsudku z diktafonového záznamu a poté rozeslán. Je nesporné, že při přepisu rozsudku došlo k chybě v psaní, neboť v závěru rozsudku bylo místo 23. 1. 2011 uvedeno 3. 1. 2011. Takováto písařská chyba však nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť datum jeho vydání jasně vyplývá ze soudního spisu. Pro dataci rozsudku pak je s ohledem na výše uvedené jednoznačně závazné datum jeho ústního vyhlášení při jednání, které se nesporně uskutečnilo dne 23. 1. 2011. Stěžovatel pak měl právo se tohoto jednání zúčastnit a sám tohoto práva nevyužil, není tedy zřejmé, jak toto nerealizované procesní právo mohlo být dotčeno nesprávnou datací rozsudku. Nejvyšší správní soud neshledal zjevnou chybu v psaní rozsudku (jeho datace v závěru) tak zásadním pochybením, aby mělo vliv na zákonnost napadeného rozsudku a bylo důvodem jeho derogace.

[20] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. ji zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaná, jako procesně úspěšný účastník řízení, nemá podle § 60 odst. 2 s. ř. s. na náhradu nákladů řízení právo, neboť je správním orgánem ve věcech důchodového pojištění.

[22] Stěžovateli byl usnesením ze dne 30. 4. 2012, č. j. 6 Ads 48/2012 - 32, ustanoven zástupcem Mgr. Lukáš Míša, advokát, se sídlem Pekárenská 12, Brno. Ustanovenému zástupci se přiznává odměna za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna za jeden úkon právní služby činí v dané věci podle § 9 odst. 2 a § 7 bod 2. advokátního tarifu částku 500 Kč. Ustanovenému advokátovi dále náleží náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon. Celkově se tedy ustanovenému zástupci přiznává částka 1600 Kč. K její výplatě byla ve výroku tohoto rozsudku stanovena přiměřená lhůta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu